

יומא מא. (ש) עד מב. (ש10)

ביאורי מושגים
קן - כינוי לצמד ציפורים (גוזלי יונה או תורים בוגרים) המובאים אחד לחטאת ואחד לעולה.
החייבים להביא קן - זב וזבה,
יולדת עניה (יולדת עשירה מביאה כבש לעולה וציפור לחטאת),
***מצורע עני** (מצורע עשיר מביא כבש וכבשה),
אדם קצת עני שחייב בקרבן עולה ויורד (אדם עשיר מביא כבש לחטאת ועני מרוד מביא מנחה לחטאת).
***מצורע** - מצורע מביא בנוסף לחטאת ולעולה גם קרבן אשם
קרבן עולה ויורד - אדם טמא שנכנס למקדש בשוגג או אכל קודשים בשוגג, או שנשבע לשקר שאינו יודע עדות לחבירו, או שנשבע לעשות דבר מה ולא עשה.

רב חסדא:

ישנם רק שני זמנים שבהם ניתן לקבוע איזו ציפור תהיה עולה ואיזו חטאת: 1. בזמן ההקדשה (לקיחת בעלים)
 2. בזמן הקרבתם (עשיית כהן)

קושיות על קביעת ר"ח ודחייתם

<p>דחיה: הברייתא מתייחסת לקריאת שם שבזמן לקיחה. (אבל קריאת שם שלא בזמן לקיחה אינה מועילה)</p>	<p>כשהברייתא לומדת ק"ו מציפורים לשעירי יוה"כ היא קובעת: 'בציפורים אין גורל ובכל זאת קריאת שם קובעת' משמע: קריאת שם מועילה גם לא בשעת לקיחה</p>
<p>דחיה: יש לשנות את הגירסא (ישנן שתי אפשרויות איך לשנות את הגירסא - תלוי בשאלה האם פוסקים שעשיר שהביא קרבן עני יצא ידי חובה)</p>	<p>הברייתא שדנה בעני שהיה חייב קרבן עולה ויורד מביאה מקרה שבו: 'הפריש מעות, העשיר, ואז קבע אילו מעות לעולה ואילו לחטאת' מעצם המקרה משמע: ניתן לקרוא שם גם שלא בשעת לקיחה</p>

עשיר שהביא קרבן עני:
 במצורע - כולם מודים שלא יצא, בשאר המקרים - מחלוקת

משנה

המשך העבודה לאחר ההגדרה

קשר לשונות זהורית:

- בראש המשתלח - והעמידו לכיוון המזרח,
- בצווארו של שעיר החטאת

התוודה על פר החטאת פעם נוספת:
 והפעם התוודה גם על הכהנים

33 מקרים משתמשים בלשון של זהורית:
 שעיר המשתלח, שריפת הפרה, מי שחטית ציפור המצורע.

<p>לשון המצורע: לא צריכה כובד ואורך, לכנ: משקלה 2 זוז</p>	<p>לשון פרה - שיטה א': לא צריכה כובד ואורך, לכנ: משקלה 2 זוז</p>	<p>לשון השעיר: לא צריכה כובד, אבל צריכה אורך לכנ: משקלה 8 זוז</p>
<p>שורש המחלוקת: האם צריך שהלשון תנחת על העצים, או שהיא יכולה להשרף באויר.</p>	<p>לשון פרה - שיטה ב': לא צריכה אורך, אבל צריכה כובד לכנ: משקלה 10 זוז</p>	<p>דעה נוספת מצריכה 10 זוזים כדי לפרסם את נס הלבנת הלשון.</p>